

gjøre Alt; at Lovforslaget altsaa er et Fremstrid fra dette Standpunkt, er Noget, som jeg finder maa være en Selvfølge. — Den ærede sidste Læser. døde ved et Punkt, med hvilket han udtalte sin Tilfredshed; jeg er i det samme Tilfælde og skal kun nytte et Par Bemærkninger til, hvad han herom udtalte. Det angaar Udnævnelser af Brandinspektøren. Han skal efter det her foreliggende Lovforslag udnævnes af Byraadet, hvormod han før blev udnævnt af Amtmanden paa Indstilling af Byraadet. Jeg finder dette meget henigtsmæssigt, og hvis en saadan Bestemmelse ikke var kommen ind, kunde det for den Sags Skyld have været tilstrækkelig Grund for mig til at modsætte mig Lovforslagets endelige Vedtagelse. Jeg tør haabe, at man ogsaa vil komme til den samme Forandring i Loven af 2den Marts 1861 vedrørende Brandpolitiet paa Landet; thi efter den skulde Sogneraadene indstille Brandfogder, og Amtmanden udnævne dem. Men efter, hvad der har fundet Sted, at en Amtmand har undslaaet sig for at udnævne en Brandfoged i et Tilfælde, hvor der, forsaavidt overhovedet Mennesker kunde skjønne, ikke var nogen Grund dertil — at vedkommende Brandfoged havde Navn af Ørve, men forøvrigt kun var en større Landeierdomsbesidder, kan dog vel neppe anses for nogen Grund — og efterat Ministeren har givet Amtmanden Ret — jeg vil ikke negte, at Amtmanden jo kunde have havt andre og hemmelige Grunde — og efterat det er blevet paalagt Sogneraadet under en daglig Mulkt af 1 Daler at gjøre ny Indstilling — efterat alt dette har fundet Sted, maa jeg sige, at det vilde være særdeles ønskeligt, at man snart kunde komme til, at Sogneraadene fik samme Ret med Hensyn til Brandfogderne, som Kommunerne have faaet med Hensyn til Brandinspektørerne. I det Hele kan jeg ikke anerkjende den Sætning, at Byraadene skulde være mere modne til større Selvtændighed end Sogneraadene. — For Øvrigt skal jeg fremsette de Indvendinger, jeg har imod Forslaget. Indvendingerne berøre for det Første det 2det Stykke i § 1, hvorefter Alle skulde være med fra 20 til 50 Aars Alderen. Jeg skal gjerne være enig med den ærede sidste Læser i, at det maatte kan være rigtigt, at Vedkommende faar Velighed til at fritjæbe sig og ogsaa kan være fri, naar han har flere Bestillinger; men jeg vil have tilføjet en Bestemmelse om, at Vedtagten skal indeholde, at de, der skulde være pligtige til at gaa i Brandkorpsets Tjeneste, skulde have Betaling derfor. Naar Nogle kunne fritjæbe sig, bliver det en simpel Følge deraf, at de Alige blive fri, og at de Fattige, de, der i Grunden have den mindste Interesse af Sagen, maa gaa i Tjenesten; men saa maa disse ogsaa have Betaling derfor. Det er i Øvrigt ogsaa den samme Grundsetning, der er gjort gjældende af den høitærede Indenrigsminister i Snekastningsloven, at de Paagjældende, der udføre Arbeidet,

faae Betaling derfor, da det at gaa paa Snekastning maa betragtes som en Borgerpligt; men det at være med til at slukke skal jo ogsaa betragtes som en almindelig Borgerpligt. Jeg haaber, at den høitagtede Justitsminister ikke kan have Noget imod en saadan Bestemmelse, at det i Vedtagten skal fastsettes, hvilken Betaling der overhovedet bliver at yde. Jeg ser vel, at efter 4de Stykke i § 1 har Byraadet Lov til at holde et eget Korps; men dette er noget ganske Andet. I Almindelighed vil det faktisk stille sig saaledes, at det bliver de Paagjældendes Pligt at gjøre Tjeneste, og saa holder jeg paa, at de skulde have Betaling. I 2det Stykke af § 1 er der indkommet en Bestemmelse om, at Kjørsler i Brandvæsenets Tjeneste kunne paalægges Enhver, der holder Hest og Vogn, dog kun mod Betaling for Kjørsler udenfor Kjøbstadkommunernes Grænser. Jeg har ikke det Mindste at indvende imod, at de faae Betaling, hvilket de for Øvrigt ikke have faaet hidtil (Schjöring: Jo!); ja, i Forhandlingerne i det andet Thing er det blevet gjort gjældende, at de have faaet Betaling (D. m.: Det er ikke lovbekræftet). Ja, jeg veed godt, at der er forskjellige Vedtægter i de forskjellige Byer, og der kan saaledes gives Betaling i den ene By og ikke i den anden; men hvem skal udrede denne Betaling? Jeg formoder, at det er den paagjældende Landkommune. Men hvem skal fastsætte Betalingen? Dette maa nærmere bestemmes, saameget mere som § 39 har en Bestemmelse om, at det kan paalægges Landkommuner, der overhovedet indlemmes under Byernes Brandvæsen, at yde Betaling til Brandvæsenet i det Hele. Det kunde jo saaledes, dersom denne Bestemmelse blev staaende, som den staaar, træffe, at man kom til at betale to Gange, baade til det almindelige Brandvæsen og en særlig Betaling for denne Kjørsel. Jeg udtalte før, at jeg var enig i, at Brandvæsenet blev en Kommuneleg under Statens Tilsyn, og jeg ønsker derfor ikke, at Brandsforsikringskasserne skulde bidrage til Brandvæsenet. Men denne min Enighed med Forslaget gjør ikke, at jeg ubetinget kan gaa ind paa § 27, første Stykke, thi det forekommer mig rigtignok, at det ikke er rigtigt at paalægge Brandvæsenet, det vil sige Kommunkassen, at erstatte den Skade, der maatte tilføies Haver og Marker i Isebrandsstilfælde. Det kan være meget rigtigt, at de Paagjældende faae Erstatning derfor, men det er ikke rigtigt at lægge denne Erstatning over paa Kommunen. Der har tidligere været et Forslag til Forhandling i Samlingen 1867—68, — jeg huster ikke i hvilket Thing, — hvorefter Erstatning for Skade af den Art skulde paalægges Kommunen. Dette Lovforslag naaede ikke at føres til Ende, og jeg har nu set af Forhandlingerne i det andet Thing, at den høitagtede Minister har erklæret, at, om han overhovedet vilde forelægge noget Lovforslag dette Omne vedkommende, vilde bero paa, hvilken Modtagelse det